

PĂRINTELE
ALEXANDER SCHMEMANN

1921 - 1983

POCĂINȚA ADEVĂRATĂ

Pocăința este adesea identificată cu o înșiruire rece și „obiectivă” a păcatelor și a greșelilor, ca un act de pledoarie pentru vinovăție în fața unei acuzații juridice. Spovedania și dezlegarea de păcate sunt privite ca fiind de natură juridică, dar ceva esențial este omis, ceva fără de care nici spovedania și nici dezlegarea de păcate nu au nicio semnificație sau putere reală. Acest „ceva” este chiar sentimentul de înstrăinare de Dumnezeu, de bucurie a comuniunii

harice cu El, de la adevărata viață creată și dată de Dumnezeu.

Este ușor, într-adevăr, să mă spovedesc că nu am postit în zilele rânduite, că nu mi-am făcut rugăciunile sau că m-am mâniat. Este un lucru diferit, totuși, acela de a realiza dintr-o dată că am pângărit și că mi-am pierdut frumusețea sufletească, că sunt departe de adevărata mea casă, de adevărata mea viață, și că ceva prețios, curat și frumos a fost rupt fără speranță în structura intimă a existenței mele.

Aceasta și numai aceasta este pocăința, dorința adâncă de a te reîntoarce, de a te înapoia, de a recăpăta căminul pierdut.

Sursa: **Alexander Schmemmann**. *Postul cel Mare. Pași spre Înviere*, Editura Sophia, București, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 9 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 11 aprilie	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica
Sâmbătă 13 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 14 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 5, 8-19; Ap. Evrei 6, 13-20; Ev. Marcu 9, 17-32; Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12; glas 4, voscr. 1 → Duminica a 4-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

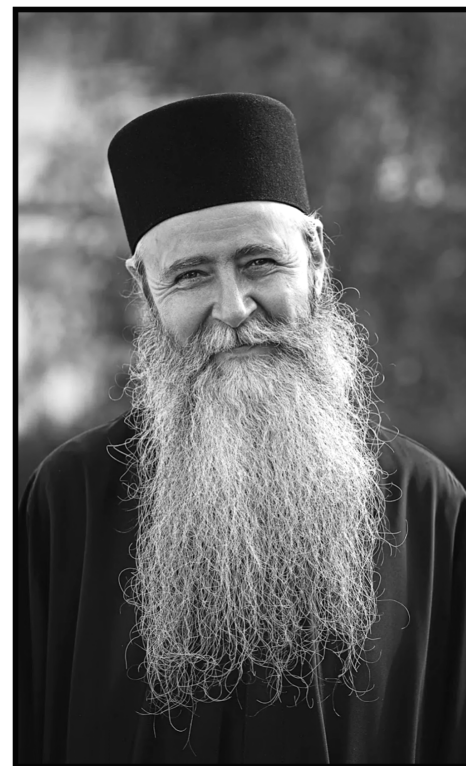

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine, că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită și sărăcie duhovnicească, ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.” – Sfântul Andrei Criteanul (Canonul cel Mare)

Nr. 534 / 7 aprilie 2024

POCĂINȚA ESTE
BUCURIA LEGĂTURII ȘI
CU DUMNEZEU, ȘI CU
OAMENII

Nu putem să ajungem la o pocăință dacă nu ne simțim și nu ne vedem păcatele noastre. Cred că în modul cum vedem noi pocăința acum și încercăm să o trăim e și ceva de felul acesta: citim cărțile duhovnicești și încercăm, din elemente omenești, să construim în viața noastră ceea ce am văzut în cărțile duhovnicești. Dar pocăința nu ține numai de noi, nu este numai efortul meu personal – este și darul lui Dumnezeu. În pocăință se petrece întâlnirea aceasta între căutarea omului și dragostea lui Dumnezeu.

Mă gândesc că, pentru a afla pocăința, e foarte sugestivă Luminânda de la Denii: „Cămara Ta, Mântuitorule, o vād împodobită...” –

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

MĂNĂSTIREA „SFÂNTUL IOAN
EVANGHELISTUL” ȘI ”SFÂNTA
CUVIOASĂ EUFROSINA”

CORNU, PRAHOVA

și uite pocăință: „îmbrăcăminte nu am ca să intru într-însa”.

Vezi de unde pleacă pocăința? „Cămara Ta o văd împodobită”. Fără a vedea cămara împodobită a Mântuitorului, de unde conștiința îmbrăcămintei noi ca să intru într-însa?... De unde înțelegem cumva că Dumnezeu e Cel ce-l caută mai întâi pe om pentru pocăință, omul numai să primească insuflarea lui Dumnezeu. Dumnezeu te caută și când auzi cuvântul Evangheliei la Liturghie, și când pui mâna pe o carte duhovnicească, și când te duci la o slujbă, și când te întâlnești cu un om al lui Dumnezeu... În toate felurile ne caută Dumnezeu, ne insuflă pentru pocăință, dar noi nu primim insuflarea asta, pentru că suntem orientați către noi înșine.

Cum poți să-l convingi pe un om să-și schimbe orientarea aceasta? Doar să dai propria mărturie, atât. Și poți să o dai explicit sau poți să o dai implicit, trăindu-ți discret viața ta creștinească, dar oferindu-i omului prilejul, fără mândrie, prin tine, să vadă ceva din frumusețea cămării împodobite a Mântuitorului. Iar dacă noi, ca și creștini, am avea o viață împodobită, dacă viața noastră ar fi ca o cămară împodobită a Mântuitorului, putem oferi oricui prilejul pocăinței.

Ce înseamnă „omul vechi” și „omul nou”?

Omul nou e omul înnoit de Hristos, omul în care a luat chip Hristos, iar omul vechi este omul căzut, omul Căderii, omul înstrăinat de Dumnezeu. Omul nou este omul în care a luat chip Hristos. În Hristos vedem cum l-a gândit Dumnezeu pe om.

Virtuțile sunt însă numai haina, nu miezul omului nou – adică ele sunt, cum s-ar zice, numai o consecință. Omul nou are virtuți, este adevărat, dar știți bine că și în lumea laică sau în lumea păgână erau oameni care ajungeau până la o înaltă moralitate, și cu toate acestea noi nu-i considerăm oameni noi. Sunt oameni care aparțin tot lumii vechi, chiar cu moralitatea pe care o aveau.

Deci virtuțile sunt valorizate în viața creștinului atâta timp cât sunt lucrări ale harului...

Da, ele țin de părtășia vie cu Dumnezeu, nu de performanța morală. E de înțeles pentru oricine că nu performanța morală o căutăm, căci poți să atingi o oarecare performanță morală și din mândrie. Mândria poate să înfrâneze toate celelalte patimi și, după criteriile morale omenești, să fii un om ireproșabil, dar să nu ai părtășie vie cu Dumnezeu. Virtuțile creștinești izvorăsc din părtășia vie cu Dumnezeu. În morala creștină se spune că ființa virtuților este Hristos – și poate această afirmație lămurește totul.

Asta înseamnă pentru mine că, dacă ne raportăm la Porunci, important e să nu judec pentru că El a zis, important să nu curvesc pentru că El a zis, important să nu mă mânii pentru că El a zis. Înfrățirea mea morală izvorăște din credința mea către El, din legătura mea personală cu El.

Mi se pare că, într-o mare măsură, am și pierdut bucuria asta a legăturii personale cu El. Sfântul Ioan Maximovici simțea lucrul acesta și prorocea cumva că, pe măsură ce timpul va trece, vom descoperi o viață tot mai lipsită de bucurie. Pentru că omul, cultivând patimile, întorcându-se către sine, trăiește tot mai puțin bucuria legăturii, a relației și cu Dumnezeu, și cu oamenii. Trăiește numai tristețea, izolarea, închiderea în sine...

Și chiar și noi, creștinii, ajungem să lucrăm binele în Biserică într-un mod egoist, centrându-ne pe noi înșine, de fapt. Ne simțim „în regulă” că am îndeplinit cutare lucru, cutare lucru, cutare lucru... Pierdem din vedere părtășia aceasta, legătura vie, personală cu Hristos. Or asta dă bucurie, asta mă însuflețește! Că nu-l judec pe fratele meu pentru că știu că El a zis – și-L mahnesc pe El, jignesc dragostea Lui. Nu mă mânii pentru că El a zis – nu pentru că „așa e bine” sau că „așa trebuie”. Nu urmez un standard moral, chiar

dacă acest standard ar fi „creștin”. (...)

Ce înseamnă să ne răstignim pentru a-L urma pe Mântuitorul? Să ne răstignim voia, să ne răstignim păcatul?

Să trăim Lui. Numai Crucea este calea prin care ieșim din modul ăsta de viață centrat pe sine și intrăm în modul de viață firesc, centrat pe Dumnezeu. Nu mai trăim nouă, ci trăim lui Hristos. Iar bucuria lui Hristos este ca noi să fim împliniți – că, de multe ori, când ne gândim așa: „Uite, nu mai trăiesc mie, ci trăiesc lui Hristos”, patima, cred, ne face să ne speriem. Ca și când ne-am depersonaliza. Ca și când ne-am pierde identitatea. Ca și când am dispărea.

Or, nu este deloc așa – Hristos nu ne vrea pentru El în mod egoist, ca să se bucure El că are adepți sau ucenici sau oameni care-L adoră, care-L iubesc. Dacă noi ne dăruim Lui, El ne redă pe noi nouă înșine, și abia atunci ne descoperim sinele adevărat. Răstignirea Crucii e tocmai Calea în care se împletește efortul omului cu darul dumnezeiesc.

Omul să iasă din modul ăsta de viețuire centrat pe sine, să nu mai viețuiască sieși, să se răstignească pe sine, pe omul cel vechi, ca să viețuiască lui Hristos, Omul cel nou.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro